

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

Az 1984-es egy tevékenységben és örömben gazdag év volt, de a keresztek sem hiányoztak. Ahogy most visszatekintek, hála tölti el szívemet. Isten bőséges kegyelmét soha sem nélkülöztük itt a misszióban. Ha csak a sok lelkianpra, lelkigyakorlatra és tanulmányi napra gondolok, amit itt Sablayanban tartottunk az elmúlt évben, egészen világosan kitűnik, hogy a Szent Lélek vezette közösségünket. Most is, amikor leveletem írom, missziós iskolánk diákjai lelkigyakorlatoznak.

Az esős időszak végetért s készülünk arra, hogy a misszióink két nagyobb állomásán megkezdett kápolna építését befejezzük. A Ligaya falu kápolnáját plébániatemplomnak terveztük, mert püspökünk plébániát szeretne ott létesíteni. A falu missziós központunktól 35 km-re van és 5600 a lakossága. Több más település is azzal zaklat, hogy építsünk kápolnát. Ez azonban lehetetlen, mert hiába segítkéznének a benszülőttek az építésnél, az anyagot nem tudják saját erejükkel megvásárolni.

Sok viszontagság érte az idén missziós területünket. A Paetan falut teljesen szétzörta az árvíz. Nemcsak a falu lakói lettek hajléktalanná, a termőföldet is magával sodorta az ár. Az államtól nem sok segítséget várhatunk, mert az is szegény, mint a nép. Szerencsére az Európából érkező ruhacsomagok elég bőségesek, így legalább a benszülőtteim ruházatát biztosíthatom. Most összefogtunk és megpróbáljuk szabályozni a folyók folyását, hogy a hasonló áradásokat elkerüljük. Ebben a hatóságok is besegítenek, mert a szükséges kotrógépeket rendelkezésünkre bocsátják, csak az üzemeltetésükről kell nekünk gondoskodnunk.

Délről is sokan vándorolnak fel hozzánk. Ezeket rögtönzött tetőkkel látjuk el, mert házra vagy kunyhóra már nem telik. Egyébként halászatnál tengetik életüket.

Missziós kórházunk nagyon sokat segít a környék betegein. Bajunk csak az, hogy gyógyszerhiányban szenvedünk. Kórházunk nagyon sok pogány mangyant is gyógykezel. Természetesen betegeinktől nem kérhetünk semmilyen anyagi ellenszolgáltatást. Így az egész kórház Isten gondviseléséből él.

A tőlem 30 km-re levő büntetőtábor lelki gondozását is én látom el. Kb. 1500 rab és 100 alkalmazott él ott családostul. Minden vasárnapom délutánja az övéké. Ezeknek az embereknek szükségük lenne egy káplánra, aki gondoskodna róluk.

Évközben 27 iskolába járok tanítani. Az idén valamivel könnyebb lesz a dolgom, mert 12 helyen tanító fog segíteni. Még így is marad néhány kisebb település, ahol az esős időben nem lesz tanítás, mert nincs helyi tanító. Tanítóimat havonta összegyűjtöm és ezzel biztosítom továbbképzésüket. Ezek a civil munkatársak viszik a missziós munka oroszlánrészét is. Szeretnék a misszióközpontban egy szerzeteszárdát építeni, hogy meghívhassam misszióinkra a nővéreket is. Átvehetnék a tanfelügyeletet, és tanítóink-hitoktatóink továbbképzését is ők vezethetnék. Persze a tanítókat fizetni kell. Ez főképp külföldi segítyből történik, de missziós iskoláink diákjai is szorgoskodnak, hogy gyűjtsenek az iskolák javára.

Örömmel tölt el az, hogy missziós iskoláink diákjai közül hatan tanulnak papnak. Három még csak a kisszemináriumban végzik középszkolai tanulmányait, de három már teológus. Két év múlva lesz az első újmise misszióinkban. November 11-én misszióstelepeünk fiatal titkárnője az Örökimádó nővérek zárdájába vonult. Nagy öröm ez számunkra . . .

P. Halász Lajos SVD
Sablayan, Occ. Mindoro 4303
Philippines

+

Zairba is végre megjött az esős idő, tavasz van. A benszülőttek igen szorgalmasan dolgoznak a kukorica és a bab vetésén. Elejében ugyan a földművelés nemigen tetszett nekik, de a sok éhezés rákényszerítette őket s most szívesen megfogják a kapanyelet. Egy afrikai fehér páter tanítja őket a földművelés művészetére. Ő hozat nekik magot

és műtrágyát is Dél-Afrikából. Mindazok, akik megszerették a földművelést, nem éheznek többé.

Mi is készülődünk a szent karácsonyra. Az afrikaiak nagyon mélyen átéltek a gyermekké lett Isten eljövételét. Az egyszerű nép szívesen megosztja ünnepi ebédjét szent karácsony napján a szegényekkel.

Cseh Ilona nővér
Relig. Ursulines
B. P. 246 Sikasi — Shaba
Rép. du Zaire

+

Szeretnék beszámolni arról a kirándulásról, amit Szent József kórházunk gyógyíthatatlan betegeivel tettünk. Úticélunk Tarbela. A betegek nem akarták elhinni, hogy ők utaznak. Reggel korán beállt a kórház udvarába két hatalmas autóbusz. Még akkor is gyanakodva néztek az udvarra, amikor már a buszok tetején ott voltak a tolószékek. Mekkora boldogság volt számukra, amikor besegítették őket az ápolók a buszokba és reggel 8-kor megindulhattunk. Minden olyan csodálatosnak tűnt nekik: az út, a fák, a virágok. Szemeikkel falták a tájat. Önkénytelenül ének és ima tört ki ajkukon. Boldogan magasztalták Istent. Két óra múlva megérkeztünk Tarbelába, ahol a helyi kórház udvarában parkoltak az autóbuszok. Betegeinkkel először a dómot látogattuk meg. Soha nem merték még álmodni sem, hogy ők egyszer elkerülnek ebbe a székesegyházba. Ezután a helyi vízerőművet tekintettük meg. Itt is nagy szeretettel mutattak meg mindent betegeinknek, még a zsilipek működését is bemutatták. Fél egykor ismét a kórházban voltunk. Pazarul megvendégelték bennünket. Minden betegünket külön kiszolgáltak, majd a híres pakisztáni csirke után teára vonultunk ki a kórház kertjébe. Betegeink örömlében daloltak és énekeltek a zöld pázsiton, szinte nem tudtak hova lenni a boldogságtól.

Amikor hazaértünk, lelkesedve újságolták, azoknak a betegeknek, akik nem kaptak orvosi engedélyt az utazásra: hol jártak és mit láttak. Valóban meglevenítette őket ez a rövid kirándulás.

Az öröm mellett azt is közlöm, hogy sajnos óvodánkat be kellett csuknunk, pedig nagy szeretettel gondoztuk a kicsinyeket s nemcsak a keresztényeket, a kis pogányokat is. Most csak az maradt hátra, hogy a kitétt picinyeket összeszedjük és ezeket próbáljuk megmenteni az életnek. Igyekszünk ezeknek a csöpségeknek szülőket találni és meleg családi otthont biztosítani nekik, azt, amit saját szüleik nem adtak meg.

Mária Györgyike nővér
Aziz Bhatti Road 242
Rawalpindi, Pakistan

+

Indira Gandhi meggyilkolása után nagy veszélyben volt az ország. Kishíján egy testvérháború lett a vége. Szerencsére a katonaság idejében közbelépett. Gandhi asszonyt az egész ország gyászolta, néhány furcsa személy kivételével, különösen a szegények siratták, mert mindig mellettük állt. Mivel elszigetelt ez a világ, TV nincs, az újságok is csak egy hét késéssel érkeznek meg, így nyugaton sokkal többet tudnak az itteni eseményekről.

Egyébként készülünk karácsonyra. Varrjuk már a kis és nagy ruhákat. Kb. 200 szegény gyermeket öltöztetünk fel karácsonyi ajándékként. Most vásároljuk a rizst is. Misszióknak mindez sokba kerül. Emmellett a tanítóinkat is nekünk kell fizetnünk a misszióknak küldött adományokból, mert a szülők alig néhány rupit tudnak fizetni gyermekeik után.

November 21-én ünnepeltük Marcella nővérünk ezüst jubileumát. 25 évvel ezelőtt tette le szerzetesi fogadalmát. Egyszerűen, vidáman és Istennek hálát adva él itt a misszióban.

Januárban beköltöznek a szegény diákjaink az új iskolába. Milyen öröm lesz ez számukra, és egy nagy gonddal kevesebb nekem. Isten jutalmazza meg mindazoknak jószágát, akik az iskola építésében segítettek.

Mária Terézia nővér
Ursuline Convent — BARDIH
P. O. Arugaou 835207
Di. Gumla — BIHAR, India, Asia

+

Misszióknak nagy öröme — A világ teremtése óta először szenteltek katolikus papot Potzuban (a magyar misszió központjában). Háromkirályok napján szentelte fel püspökünk Chao Shin-yi-t, első taiwani papunkat. Misszióknak neveltje. Két évvel itteni alapításunk után született, pogány családban. Édesanyja az akkor induló óvodánkban elszereződött mint varrónő, majd rövidesen „mindenes” lett belőle. Azok közül való, akik hamarosan rátalálnak Istenre, keresztények lesznek, és pedig jók. A kis Peti a mamával együtt járt az óvodába. Hétéves korában keresztelkedett meg. Keresztény élete mindig az egyenes vonalat követte. Elemije után az egyházmegyei küsszemináriumban végezte el a középiskolát. A Szent Tamás Kollégiumban tanulta a filozófiát és a teológiát. Szentelése előtt elvégezte a katonai szolgálatot is. Azóta püspökünk nem engedi el maga mellől, és nagyon szereti, mint ígéretes papot.

Egy fecske nem csinál nyarat, szoktuk mondani. De most már többen vannak a fecskék. Múlt ősszel már szenteltek egyet más kerületből. Gyermekkori pajtása nem sokára követi őt, ha a Kollégiumban levizsgázott. Annak szülei nagy bajban vannak. Holland félvér család. A papa nagyon szívesen vette, hogy fia küsszemináriumba került, mert „ott csak jót fog tanulni”, — „de a papság nem távolí kaland”. Szülei pogányok és az idők folyamán megrókönyödtek, hogy Ferkó komolyan veszi hivatását, a szülei nézete ellenére. Ő is a mi nevelésünk és a mi papunk lesz. Azonkívül van még egy Huang nevű jezsuita teológusunk.

Nagyon, nagyon hálásak vagyunk misszióknak barátainak imasegítségükért. Leveleikből tudjuk, hogy imádkoznak az itteni fiatalság papí és szerzetesi hivatásáért. Nem hiába imádkoznak. Valahogyan abba ne hagyják, mert valóban tavaszi fecskék ezek. — Taiwannak van ezer plébániája — beleértve a missziós „állomásokat” is. — Hozzá van 760 pap! Azok a papok nemcsak sok mindenféle intézményben vannak lekötvé, hanem legalább fele kiöregedett, és sorra halnak meg. A külföldről jövő misszionáriusok nemcsak fecskék, hanem fehér hollókká lettek. Égető a paphiány még a keresztények számára is, hát még a 93 % pogány számára. Ki viszi azokhoz a megváltás „örömhírét”?

P. Koch István, S. J.
Catholic Church
7/9 Wen Ming Lu, Potzu
613 Chiayi Hsien, TAIWAN

+

Hsinchui híreiből: Jaschkó István jezsuita atya október 8-án baleset áldozata lett. Shulintou-ból motorbiciklivel karikázott a Segítségre Szoruló Gyermekek Intézetébe, amelynek ő az igazgatója. Útközben eldőlt és lábát törte éppen térd alatt. Az orvosok valahogy összeszőggették lábszárcsontját és most lábadozik hsinchui rendházunkban. Lassan javul az állapota. A seb már beheggedt, de még hetekbe telik, mire megszabadul mankóitól. Persze P. Jaschkó az az ember, akinek nincs nyugta, még kórházi ágyából is személyesen irányította mindkét Intézetét, ahol sérült gyermekeket gondoztat.

Címe:
P. Jaschkó István S. J.
51 Shuiyuan Chieh
Hsinchu, TAIWAN 300